

THE MALAYSIAN SOCIAL CONTRACT

Che det blog.cc

July 12, 2008

Posted by Dr. Mahathir Mohamad

(Versi Bahasa Malaysia di akhir artikel ini)

1. Before there was Malaya and Malaysia the peninsular was known as Tanah Melayu, or Malay Land.
2. Saying this alone would result in accusations of being racist.
3. But I need to go back in history if I am going to be able to explain about Malaysia's social contract.
4. Through treaties signed by the Rulers of the Malay States of the Peninsular the British acquired the right to rule the Malay States. These treaties obviously recognised and legitimised the States as Malay States. No one disputed this. Even the aborigines accepted this as shown by their submission to the rule of the Malay Sultans.
5. Initially the peoples living in the States were divided into indigenous Malays and aborigines who were subjects of the Malay rulers and foreign guests who were not subjects of the rulers. There were no citizenship or documents about citizenship status as in most countries.
6. The foreign guests prospered in the British ruled Malay States and in the British colonies of Penang, Malacca and Singapore. The Malay subjects of the Rulers and the Rulers themselves did not feel threatened by the numbers of these non-Malays and the disparities between the general wealth and progress of the foreign guests and the subjects of the Rulers. They did not think that the foreigners who had settled in the country would ever demand citizenship rights.
7. When Japan conquered the Malay States and the colonies of the Straits Settlements, the Chinese felt insecure as the Japanese were their historical enemies.
8. Many Chinese formed and joined guerilla forces and disappeared into the jungle. When Japan surrendered the Chinese guerillas came out and seized many police stations in the interior and declared that they were the rulers of the country. They seized many people, Chinese and Malays and executed a number of them.
9. Malay villagers retaliated by killing the Chinese in the rural areas. Tension rose and a Sino-Malay war was only averted because of the arrival of British forces. But the ill feeling and animosity between the two races remained high.
10. It was in this tensed situation that the British proposed the Malayan Union which would give the "guests" the right of citizenship as indistinguishable from that of the Malays.
11. The Malays rejected the Malayan Union and its citizenship proposal. They forced the British to return to the status quo ante in a new Federation of Malaya.

12. Only Chinese who were British subjects in the colonies of the Straits Settlements were eligible to become citizens in this new Federation. Naturally the Malay citizens far outnumbered the Chinese Malayan citizens.

13. Chinese leaders appealed to the British, who then persuaded the UMNO President, Dato Onn Jaafar to propose to open UMNO to all races. This proposal was rejected by the other UMNO leaders and Dato Onn had to resign.

14. The British kept up the pressure for the Malays to be more liberal with citizenship for non-Malays.

15. Tunku Abdul Rahman, the President of UMNO decided on a coalition with MCA (Malaysian Chinese Association) and the MIC (Malaysian Indian Congress). In the 1955 elections to the Federal Legislative Assembly, since there were very few constituencies with Chinese or Indian majorities, the MCA and MIC partners had to put up candidates in Malay majority constituencies after UMNO undertook not to contest in these constituencies but to support MCA Chinese and MIC Indian candidates instead.

16. Such was the support of the Malays for the MCA and MIC alliance candidates that they won even against Malay candidates from PAS. The MCA and MIC candidates all won. Only UMNO lost one constituency against PAS.

17. The Tunku as Chief Minister of a self-governing Federation of Malaya then decided to go for independence. The British continued to insist on citizenship rights for the Chinese and Indians as a condition for giving independence.

18. To overcome British resistance to independence and to gain the support of the Chinese and Indians, the Tunku decided to give one million citizenship to the two communities based purely on residence. One notable new citizen was (Tun) Leong Yew Koh, a former general in the Chinese National Army who was later appointed Governor of Malacca.

19. It was at this stage that the leaders of the three communal parties who had formed the Government of self-governing British Federation of Malaya, discussed and reached agreement on the relationship between the three communities in an independent Federation of Malaya.

20. It was to be a quid pro quo arrangement. In exchange for the one million citizenships the non-Malays must recognise the special position of the Malays as the indigenous people. Certain laws such as the pre-eminence of Islam as the state religion, the preservation of Malay reserve land, the position of the Malay Rulers and Malay customs and the distribution of Government jobs were included in the understanding.

21. On the question of national language it was agreed that Malay would be the national language. English should be the second language. The Chinese and Indians could continue to use their own languages but not in official communication.

22. Chinese and Tamil primary schools can use their languages as teaching media. They can also be used in secondary schools but these have to be private schools.

23. For their part the Chinese and Indian leaders representing their parties and communities demanded that their citizenship should be a right which could not be annulled, that they should retain their language, religion and culture, that as citizens they should have political rights as accorded to all citizens.

24. Much of these agreements and understandings are reflected in the Federal Constitution of Independent Malaya. For everything that is accorded the Malays, there is always a provision for non-Malays. Few ever mention this fact. The only thing that attracts everyone's attention and made a subject of dispute is what is accorded the Malays and other indigenous people.

25. Thus although Malay is to be the National Language, Chinese and Tamil can be used freely and in the Chinese and Tamil schools. In no other country has there been a similar provision. Even the most liberal countries do not have this constitutional guarantee.

26. The national language is to be learnt by everyone so that Malayan citizens can communicate with each other everywhere.

27. It was understood also that the Chinese language referred in the understanding were the Chinese dialects spoken in Malaysia, not the national language of China. Similarly for Malayan Indians the language was Tamil, not Hindi or Urdu or whatever became the national language of India. However, the Chinese educationists later insisted that the Chinese language must be the national language of China i.e. Mandarin.

28. The official religion is Islam but other religions may be practised by their adherents without any restriction. As the official religion, Islam would receive Government support. Nothing was said about support for the other religions. The non-Malays did not press this point and the Federal Constitution does not mention Government support for the other religions. Nevertheless such support have been given.

29. A quota was fixed for the Malayan Civil Service wherein the Malays would get four posts for every one given to Chinese or Indians. However it was recognised that the professional post would be open to all races as it was never thought possible there would be enough Malays to take up these posts.

30. The result was that in the early years of independence there were more non-Malays in Division 1 than Malays.

31. The Agong or the Rulers of the States should determine quotas of scholarships and licences for Malays. But no one should be deprived of whatever permits or licences in order to give to Bumiputras.

32. The position of the Malay Rulers was entrenched and could not be challenged. There would be a Paramount Ruler chosen from among the nine Rulers who would serve for five years.

33. The rulers were to be constitutional rulers. Executive power was to be exercised by elected Menteri Besar, Ketua Menteri (Chief Minister) and Prime Minister,

assisted by members of councils and cabinets. The British practice was to be the model.

34. The most important understanding was the adoption of Parliamentary Democracy with a Constitutional Monarch, again after the United Kingdom model. It should be remembered that the British imposed an authoritarian colonial Government on the Malay State, the power resting with the Colonial Office in London.

35. Before these the Malay States were feudal with the Malay Rulers enjoying near absolute power. Only the elites played a role in State politics. The Malay subjects had no political rights at all. Certainly the guests had no say in politics. Even the Chinese and Indian British citizens had no say though they may be appointed as Municipal or Legislative Councillors.

36. The decision to adopt a democratic system of Government was a radical step in the governance of the Federation of Malaya and of the Malay States. This was agreed to by the leaders of the three major communities as represented by their political parties i.e. UMNO, MCA and MIC. There can be no doubt that these parties represented the vast majority of the three communities in Malaya. The Communists and the other leftists did not signify their agreement to the understanding.

37. The Reid Commission was briefed on all these agreements and understanding so that they will be reflected in the Constitution to be drawn up. All the three parties approved this Constitution after several amendments were made. In effect the Constitution became a contract binding on all the three communities in the Federation of Malaya upon attaining independence in 1957.

38. When Sabah and Sarawak joined the Peninsular States to form Malaysia the social contract was extended to the two Borneo States. The natives of Sabah and Sarawak were given the same status as the Malays. At this time the word Bumiputra was introduced to distinguish the indigenous Malays and Sabah, Sarawak natives from those descendants of foreign immigrants. Because Malay was widely used in the Borneo States there was no difficulty in the acceptance of Malay as the national language. The fact that the natives of the two states are not all Muslims necessitated no change in the Constitution once the word Bumiputra was accepted. But the official definition of a Malay remained.

39. The embodiment of the social contract is therefore the Constitution of first, the Federation of Malaya and then Malaysia.

40. To say it does not exist is to deny the contents of the Constitution which was based upon the acceptance by the leaders of the three communities of the original social contract.

41. All subsequent actions by the Government were the results of this social contract. The fact that the initiators of this social contract and their successors were endorsed by the people in every election reflects the undertaking of the people to honour this social contract.

42. Saying that the social contract does not exist is like saying that Malaysia exists in a vacuum, without a Constitution and laws based on this Constitution.

43. Implementing the social contract requires understanding of its spirit as much as the letter. The social contract is aimed at creating a multi-racial nation that is stable and harmonious. Any factor which would cause instability and result in confrontation between the races must be regarded as incompatible with the spirit of the social contract.

44. For 50 years no one seriously questioned the social contract. Even today the majority of Chinese and Indians and the indigenous Malays and natives of Sabah and Sarawak accept the social contract. But because Dato Seri Abdullah Ahmad Badawi basically lost the 2008 election and now heads a weak Government the extremists and erstwhile detractors have questioned the social contract. The Bar Council has now become a political party believing that its expertise in law will exempt it from being questioned as to its credentials and its political objectives.

45. Abdullah's UMNO is incapable of countering any attack on the social contract. If anything untoward happens Abdullah and UMNO must bear responsibility.

KONTRAK SOSIAL MALAYSIA

1. Sebelum adanya Malaya dan Malaysia, semenanjung ini dikenali sebagai Tanah Melayu.
2. Hanya berkata ini akan sebabkan kita dituduh bersifat perkauman.
3. Untuk terangkan berkenaan asal-usul kontrak sosial Malaysia saya terpaksa imbas semula sejarah.
4. Melalui perjanjian-perjanjian yang ditandatangani Raja-Raja Melayu Semenanjung, British telah mendapat hak untuk menakluk Negeri-negeri Melayu. Perjanjian-perjanjian ini mengakui dan mengesahkan Negeri-negeri ini sebagai Negeri-negeri Melayu. Tidak ada sesiapa pun yang membantah. Orang Asli juga menerima keadaan ini dengan penerimaan oleh mereka pemerintahan Raja-Raja Melayu.
5. Pada mulanya penduduk yang tinggal di Negeri-negeri ini dibahagi kepada orang Melayu dan Orang Asli yang merupakan rakyat Raja-raja Melayu dan tetamu asing yang tidak dianggap sebagai rakyat kepada Raja-raja Melayu. Tidak ada kewarganegaraan mahupun dokumen berkenaan taraf kerakyatan sepertimana di kebanyakan negara-negara lain.
6. Tetamu asing ini hidup mewah di Negeri-negeri Melayu di bawah pentadbiran British dan di jajahan British di Pulau Pinang, Melaka dan Singapura. Orang Melayu yang menjadi rakyat kepada Raja-raja Melayu dan Raja-raja Melayu sendiri tidak sikitpun merasa tergugat dengan bilangan besar orang bukan Melayu dan perbezaan jurang kekayaan dan kemajuan di antara tetamu asing ini dan rakyat Raja-Raja Melayu. Mereka tidak terfikir yang orang asing yang menetap di negara ini akan menuntut hak kewarganegaraan.
7. Apabila Jepun menakluk Negeri-negeri Melayu dan Negeri-negeri Selat, orang Cina merasa tidak selamat kerana Jepun merupakan musuh tradisi mereka.

8. Ramai orang Cina telah menubuhkan dan menganggotai angkatan gerila dan lari ke dalam hutan. Apabila Jepun serah diri, gerila-gerila Cina ini keluar dan merampas balai-balai polis di kawasan pedalaman dan isytihar yang mereka adalah pemerintah negara ini. Mereka menangkap ramai orang, Cina dan Melayu dan beberapa daripada mereka ini dibunuh.

9. Orang Melayu di kampung-kampung membalas dengan membunuh orang Cina di kawasan luar bandar. Ketegangan timbul dan pertempuran antara Cina dan Melayu dielak hanya dengan kedatangan angkatan tentera British. Tetapi perasaan marah dan benci antara kedua-dua kaum ini tetap tinggi.

10. Di dalam keadaan tegang ini British mencadangkan penubuhan Malayan Union yang akan memberi "tetamu-tetamu" ini hak kerakyatan yang tidak membezakan mereka daripada orang Melayu.

11. Orang Melayu menolak Malayan Union dan cadangan hak kerakyatan ini. Mereka paksa British untuk kembali kepada keadaan asal atau status quo ante di dalam Persekutuan Tanah Melayu (Federation of Malaya) yang baru.

12. Hanya orang Cina yang menjadi rakyat Negeri-negeri Selat layak untuk mendapat kerakyatan di dalam Persekutuan yang baru ini. Sudah tentu warganegara keturunan Melayu jauh lebih ramai daripada rakyat Malaya yang berketurunan Cina.

13. Pemimpin-pemimpin Cina merayu kepada British, yang kemudiannya menekan Presiden UMNO, Dato Onn Jaafar supaya mencadangkan agar UMNO dibuka kepada semua kaum. Cadangan ini ditolak lain-lain pemimpin UMNO dan Dato Onn terpaksa melepaskan jawatan.

14. British terus beri tekanan kepada orang Melayu untuk bersikap lebih terbuka berkenaan soal kerakyatan bagi orang bukan Melayu.

15. Presiden UMNO Tunku Abdul Rahman memutuskan untuk menubuhkan pakatan dengan MCA (Malaysian Chinese Association) dan MIC (Malaysian Indian Congress). Dalam pilihanraya Majlis Perundangan Persekutuan (Federal Legislative Assembly) 1955, oleh kerana kurangnya kawasan majoriti penduduk Cina dan India, MCA dan MIC terpaksa letak calon mereka di kawasan yang mempunyai majoriti Melayu selepas UMNO bersetuju untuk tidak bertanding di kawasan-kawasan ini dan sebaliknya menyokong calon Cina MCA dan calon India MIC.

16. Begitu sokongan orang Melayu terhadap calon Perikatan MCA dan MIC hinggan mereka menang walaupun menentang calon Melayu daripada PAS. Calon MCA dan MIC kesemuanya menang. Hanya UMNO kalah satu kerusi kepada PAS.

17. Tunku sebagai Ketua Menteri Persekutuan Tanah Melayu kemudian memutuskan untuk menuntut kemerdekaan. British terus berkeras menuntut hak kerakyatan bagi orang Cina dan India sebagai syarat memberi kemerdekaan.

18. Untuk mengatasi halangan British terhadap kemerdekaan dan untuk memenangi sokongan orang Cina dan India Tunku memutuskan untuk beri satu juta kerakyatan kepada kedua-dua komuniti ini berdasarkan hanya kepada permastautin. Salah

seorang rakyat baru yang menonjol ialah (Tun) Leong Yew Koh, bekas general di dalam angkatan tentera nasional China yang kemudiannya dilantik Gabenor Melaka.

19. Di peringkat ini pemimpin-pemimpin ketiga-tiga parti yang berdasarkan kepada kaum yang telah mendirikan Kerajaan pemerintahan sendiri di dalam Persekutuan Tanah Melayu (Federation of Malaya) British telah berbincang dan mencapai persetujuan berkenaan syarat perhubungan antara ketiga-tiga kaum di dalam Persekutuan Tanah Melayu yang merdeka.

20. Ianya merupakan agihan yang sama rata. Sebagai balasan untuk satu juta kerakyatan bukan Melayu, orang bukan Melayu mesti mengakui kedudukan istimewa orang Melayu sebagai Bumiputera. Beberapa peruntukan undang-undang seperti kedudukan Islam sebagai agama rasmi, pengekalan tanah rizab Melayu, kedudukan Raja-raja Melayu dan adat istiadat Melayu dan pengagihan jawatan dalam Kerajaan juga termasuk di dalam persefahaman ini.

21. Dalam soal Bahasa Kebangsaan, Bahasa Melayu telah dipersetujui sebagai Bahasa Kebangsaan. Bahasa Inggeris pula sebagai bahasa ke-dua. Kaum Cina dan India boleh terus gunakan bahasa mereka tetapi bukanlah sebagai bahasa rasmi untuk berkomunikasi.

22. Sekolah rendah Cina dan Tamil juga boleh menggunakan bahasa masing-masing sebagai bahasa pengajar. Bahasa-bahasa ini juga boleh digunakan di sekolah menengah, tetapi hanya di sekolah menengah swasta.

23. Di pihak mereka pemimpin-pemimpin Cina dan India yang mewakili parti mereka menuntut agar kerakyatan dijadikan hak mereka yang tidak boleh ditarik balik, mereka dibenar kekalkan bahasa, agama dan budaya mereka dan sebagai rakyat mereka diberikan hak politik sepertimana yang diberikan kepada semua rakyat.

24. Kebanyakan persetujuan dan persefahaman ini terkandung di dalam Perlembagaan Persekutuan Tanah Melayu merdeka. Bagi setiap yang diperuntukkan kepada orang Melayu, akan sentiasa terdapat peruntukan bagi yang bukan Melayu. Tidak ramai yang sebut akan hakikat ini. Yang menarik perhatian ramai dan yang menjadi tajuk perbalahan ialah apa yang diperuntukkan kepada orang Melayu dan lain-lain kaum Bumiputera sahaja.

25. Demikian walaupun Bahasa Melayu dijadikan Bahasa Kebangsaan, bahasa Cina dan Tamil tetap bebas digunakan di sekolah Cina dan Tamil. Peruntukan ini tidak terdapat di mana-mana negara lain. Bahkan di negara-negara yang liberal sekalipun tidak terdapat jaminan seperti ini yang termaktub di dalam Perlembagaan.

26. Bahasa Kebangsaan ini haruslah dipelajari semua orang agar setiap warganegara Malaya dapat berkomunikasi antara satu sama lain di mana-mana sahaja.

27. Difahamkan bahasa Cina yang di maksudkan di dalam persefahaman tersebut adalah dialek-dialek Cina yang dituturkan di Malaysia dan bukannya bahasa kebangsaan negeri China. Demikian bagi kaum India Malaya bahasa Tamil digunakan dan bukannya Hindi atau Urdu atau apa-apa bahasa pun yang menjadi bahasa Kebangsaan di India. Tetapi para pendidik aliran Cina kemudiannya mengguna Bahasa Cina yang menjadi bahasa Kebangsaan negara China iaitu Mandarin.

28. Islam adalah agama rasmi tetapi agama-agama lain boleh dipraktik penganut masing-masing tanpa apa-apa halangan. Sebagai agama rasmi Islam mendapat bantuan Kerajaan. Tiada tersebut tentang bantuan bagi mana-mana agama lain. Bukan Melayu tidak menekankan tentang ini dan Perlembagaan Persekutuan tidak pun sebut tentang bantuan Kerajaan terhadap agama lain. Namun sokongan dan bantuan tetap diberikan.

29. Kuota ditetapkan bagi kakitangan Kerajaan (Malayan Civil Service) dimana orang Melayu akan mendapat empat tempat bagi setiap satu yang diberikan kepada orang Cina dan India. Walaubagaimanapun, jawatan profesional diiktiraf terbuka bagi semua kaum kerana dianggap tidak mungkin terdapat cukup bilangan orang Melayu untuk mengisi jawatan-jawatan tersebut.

30. Hasilnya pada awal kemerdekaan terdapat lebih ramai kaum bukan Melayu daripada Melayu yang mengisi jawatan dalam Divisyen Satu.

31. Yang Di-Pertuan Agong atau Raja-raja Melayu akan menentukan kuota biasiswa dan lesen bagi orang Melayu. Tetapi tiada sesiapa yang akan dirampas mana-mana permit atau lesen hanya untuk diberikan kepada kaum Bumiputera.

32. Kedudukan Raja-raja Melayu termaktub dan tidak boleh dipersoalkan. Seorang Yang Di-Pertuan Agong akan dipilih daripada sembilan Raja-raja Melayu dan akan berkhidmat selama lima tahun.

33. Raja-raja akan menjadi Raja berperlembagaan. Kuasa eksekutif akan dilaksanakan oleh Menteri Besar, Ketua Menteri dan Perdana Menteri yang dipilih dan dibantu ahli majlis atau Kabinet. Amalan British dijadikan contoh.

34. Persetujuan yang paling penting ialah pelaksanaan Demokrasi Berparlimen digabungkan dengan Raja Berperlembagaan, sekali lagi seperti yang diamalkan di United Kingdom. Harus diingat pihak British telah mengenakan Kerajaan Kolonial kuku besi ke atas Negeri-negeri Melayu dengan kuasa diletak pada Pejabat Kolonial di London.

35. Sebelum ini Negeri-negeri Melayu diperintah secara feodal di mana Raja-raja Melayu mempunyai kuasa mutlak. Hanya golongan bangsawan yang memainkan peranan dalam politik negeri. Rakyat Melayu tidak langsung ada apa-apa hak politik. Sudah tentu tetamu juga tidak mempunyai suara dalam hal-hal berkenaan politik. Warganegara British keturunan Cina dan India juga tidak mempunyai apa-apa suara walaupun mereka boleh dilantik sebagai Ahli Kehormat Majlis Kerajaan Tempatan atau Perundangan.

36. Keputusan untuk melaksana sistem Kerajaan berlandaskan demokrasi merupakan satu langkah radikal di dalam pentadbiran Kerajaan di Persekutuan Tanah Melayu dan Negeri-negeri Melayu. Ini dipersetujui pemimpin ketiga-tiga kaum terbesar yang diwakili parti-parti politik UMNO, MCA dan MIC. Tidak syak lagi yang parti-parti ini mewakili sebahagian besar daripada ketiga-tiga masyarakat di Malaya. Pihak Komunis dan yang berhaluan kiri lain tidak menyatakan persetujuan mereka terhadap persefahaman ini.

37. Suruhanjaya Reid diberi penerangan tentang perjanjian dan persefahaman ini agar ianya akan dimasukkan kedalam Perlembagaan yang akan digubal. Ketiga-tiga parti meluluskan Perlembagaan yang digubal setelah beberapa pindaan dilakukan. Kesannya Perlembagaan ini menjadi kontrak yang mengikat ketiga-tiga kaum di Persekutuan Tanah Melayu menjelang merdeka pada tahun 1957.

38. Apabila Sabah dan Sarawak menyertai Negeri-negeri Semenanjung untuk membentuk Malaysia kontrak sosial ini di panjangkan kepada kedua-dua negeri ini. Orang Bumiputera Sabah dan Sarawak di beri taraf yang sama dengan orang Melayu. Pada masa ini juga perkataan Bumiputera diperkenalkan untuk membezakan orang Melayu dan orang Bumiputera Sabah, Sarawak daripada yang berketurunan pendatang. Kerana Bahasa Melayu digunakan secara meluas di negeri-negeri Borneo tidak ada kesulitan bagi penerimaan Bahasa Melayu sebagai Bahasa Kebangsaan. Walaupun kaum Bumiputera di kedua-dua negeri ini bukan semuanya orang Islam ini tidak memerlukan pindaan kepada Perlembagaan apabila perkataan Bumiputera diterima. Tetapi definisi rasmi bagi orang Melayu tetap tidak berubah.

39. Oleh itu pembentukan kontrak sosial dimaktubkan dalam pertama, Perlembagaan Persekutuan Tanah Melayu dan seterusnya Malaysia. Untuk mengatakan yang ianya tidak wujud samalah dengan menidakkan kandungan Perlembagaan yang diasaskan kepada penerimaan oleh pemimpin-pemimpin ketiga-tiga kaum terhadap kontrak sosial yang asal.

40. Kesemua tindakan susulan oleh Kerajaan adalah hasil daripada kontrak sosial ini. Hakikatnya pencetus kontrak sosial ini dan pewaris-pewaris mereka yang diiktiraf rakyat di setiap Pilihanraya Umum menunjukkan kesediaan rakyat untuk menghormati kontrak sosial ini.

41. Menidakkan kewujudan kontrak sosial ini ialah seperti berkata yang Malaysia ini wujud di dalam suasana kekosongan, tidak ada Perlembagaan dan undang-undang yang berlandaskan kontrak ini.

42. Pelaksanaan kontrak sosial ini memerlukan pemahaman semangatnya yang mendalam. Kontrak sosial ini bertujuan mewujudkan satu negara berbilang kaum yang stabil dan harmoni. Apa jua faktor yang akan akibatkan ketidakstabilan dan menghasilkan ketegangan di antara kaum haruslah dianggap tidak sesuai dengan semangat kontrak sosial ini.

43. Selama 50 tahun tidak ada sesiapa yang menyoal kontrak sosial ini. Malahan hari ini pun majoriti kaum Cina dan India dan Bumiputera Melayu dan kaum Bumiputera Sabah dan Sarawak menerima kontrak sosial ini. Tetapi kerana Dato Seri Abdullah Ahmad Badawi pada asasnya kalah dalam pilihanraya 2008 dan sekarang mengetuai Kerajaan yang lemah, pihak ekstrimis dan penyanggah sekarang ini mempersoalkan kontrak sosial ini. Majlis Peguam kini telah menjadi sebuah parti politik yang percaya bahawa kepakarannya dalam undang-undang akan mengecualikan ianya daripada dipersoal tentang kelayakannya dan objektif politiknya.

44. UMNO Abdullah tidak berdaya menangkis apa-apa serangan terhadap kontrak sosial ini. Jika apa-apa terjadi Abdullah dan UMNO harus dipertanggungjawabkan.

Source: <http://chedet.cc/blog/?p=64>